

FILE COPY ONLY
DO NOT REMOVE

מחנה רמה בקנדה תשל"ב

ק ז ב ל ן

בהתחלה המחזה מתבצע רצח וכולם חושדים שקזבלן, שהוא מצפון אפריקה עשה זאת. דירי השכונה אינם אוהבים את קזבלן והכנופיה שלו, אינם אוהבים את קזבלן והחברים שלו. אבל קזבלן אוהב את רחל, הוא מוכן לשנות את חיינו, הוא התחיל לעבוד בתור פועל בנין ובלבד שרחל תהיה שלו. נויברג הסנדלר מנסה לשכנע את רחל שתעזוב את קזבלן. אבל רחל אינה יודעת מה להחליט.

בינתיים הודיעו שלטונות העירייה שהם יהרסו את הבית חוך שבוע ימים מפני שהחורף מתקרב והם פוחדים שהבית יתמוטט על האנשים היושבים בו. אנשי השכונה אספו כסף בשביל לתקן את הבית, אבל מישהו גנב את הכסף. ושוב חושדים בקזבלן. בטופו של המחזה נולד לזוג השכנים מושיקו ומריומה בן. מסתבר שהרצח והגניבות בוצעו על ידי הסנדלר נויברג אשר אוהב את רחל ורצה שהמשטרה תחשוד בקזבלן.

קזבלן עוזב את העיר ועובר לגור עם רחל בכפר, וכולם יחד מתאספים למסיבת ברית המילה של התינוק, ומסיימים בשיר:

כ ו ל נ ו י ה ו ד י ם

The play "Kazablan" is a dramatic musical. The play starts with a malicious murder. The night of the murder, Kazablan and his gang are seen causing trouble at the sight of the murder. Immediately, Kazablan is blamed for the murder. Everyone was against him before because of his Moroccan background and his gang-like tactics, but now even his true love Rachel is turning against him due to interference from her father Feldman. With everyone against him, he spends the evening in a cabaret.

Next we find the true murderer "N'viberg" who also loves Rachel and wishes to discredit Kazablan. He is the main instigator in getting Kazablan in trouble, yet he is the one who committed the murder and the vandalism of the neighborhood. After meeting with an old Army buddy "Gus", Kazablan remembers lending N'viberg a knife. After pressing him heavily, N'viberg admits stealing the money and committing the murder. The play ends on a happy note with a baby being born to one of the neighbors and with Kazablan and Rachel making plans to move to the country together.

ציבוד על ברנרד - בינה רמיה
בפיקולס

ק ב ל ו

הבמה ריקה. פתיחה התזמורת. האור עולה לקטו ומאיר בתור לילה את
הסמטא. נשמעים קולות לילה אפגונים כנביחה וכו'. וזה מרחוק משהם
מתקרבים נשמע קול הקונפיה המתקרבת ובועטת בפתי אשפת, שוברים
שמשות וצועקים וצוחקים בפראות. הם יוצאים אל הבמה משהם דוחפים
איש את רעהו ומקימים רעש אימים, משחקי הפלה, אימונים וכו'. קזבלן
השקט שביניהם, המבוגר והמרגיע.)

חמונה 1

ראיתם איך ששמת רגל לשומר על-יד הבר ?
(צחוק)

א' קולות:

ואני עוד עזרתי לו לקום

ב' :

וגנבתי את המקל שלו (מראה אותו)

ד' :

(צוחקים ומנסים לחטוף את האלה ונוצרת רדיפה על הבמה)

קולות:

(נפתחות דלתות וחלונות ואנשים בפיוניות מציצים החוצה וצועקים)

חנו לישון, שקט, האשה חולה.

א' :

אווו, שוב הגיע קזבלן עם החברה שלו.

ב' :

בריונים. גנגסטרים, משוגעים.

ג' :

קיות שאין להם מה לעשות.

ד' :

אתם לא עובדים אז יש לכם מה לצעוק.

ה' :

אז למה אתם צועק ? (צוחקים)

בריון:

אנחנו אנשים עובדים וצריכים לישון בלילה. (צוחקים ממנו)

ה' :

(שופכת מים מקומה ב') לכל הפחות שתרחצו.

אשה:

(זורקים אבנים בחלון. כל החלונות והדלתות נסגרות בחבטה)

הכנופיה:

(זקן שישב כל הזמן בחוץ נגש לקזבלן בצליעה)

זקן:

פשוט אין לך כבוד בפני אנשים שעובדים, ובפני מבוגרים שרוצים

שקט. כאן ברחוב שלכם המבצע הערב רצה. אתם שומעים רצח, ולא אכפת

לכם. המסורה מחמשת וחוקרת ואתם בשלכם. לא חשוב החולים שבביל לכם

אין לכם כבוד שבביל המת, בקיצור, אין לכם כבוד בשביל שום דבר-

ואתם יכולים להמשיך ולצחוק (צולע החוצה) אין כבוד לחור.

(צוחקים אחריו ומחקים אותו).

איזה רצח, איזה שמצח, מה היא מקשקש הזקן הזה. לי לא אכפת

קזבלן:

כבוד, שמעתם לי לא אכפת כבוד.

(פזמון כל הכבוד)

(בטוף הפזמון החברה נללמים לצודדים. חושך)

נדלק אור בקר פותחים את העסקים, מחלק עתונים, מחלק חלב, אשה מתחילה לחלות כביסה על חבל מעל לסימטה. פלדמן, מושיקו, נויברג יוצאים כמו איש לעברו אבל מיד כנזכרים במשהו מתישמים באפר מעט ומתחילים לדבר. נויברג פותח את הסנדלריה ומתחיל לתקן נעליים).

פלדמן:

איהו, אי אפשר לצאת לעבודה

מושיקו:

מעי סבר זבא ונקר המשטרה הנה.

פלדמן:

הסמטא שלנו זהו החור הקי מסריח והכי שקט בכל העיר. מה פתאום רצח אצלנו?

מושיקו:

הצח, רצח ממש כמו בסינימה. אני ראיתי, בעיניי שלי ראיתי.

פלדמן:

מה ראית? ספר כבר!

מושיקו:

מה ראיתי... אבל לא חשוב מה שראיתי. העיקר שאי אפשר לצאת לעבודה.

פלדמן:

זה בטח ההוא עם הכניפה שלו (מתלחשין) ועכשיו לא נותנים לנו לצאת לעבודה.

נויברג:

(לראשונה מוים את הראש) טוב שהסנדלריה שלי באן קרוב, בה שאני יכול לפתוח ולעבוד. אבל בשבילכם זאת חצופה. צריך להראות להם פעם שאנחנו לא סתם הפקר "פטרונסקה". למה אתם לא מגישים תלונה?

פלדמן:

תלונה למי, למשטרה שלא באה, לממשלה, לעירייה?

מושיקו:

(צוחק) לעירייה, זאת שרומה לגרש אותנו מהבית בגלל שפתאום הוא זיהרס. תה-תה.

מריומה:

בית דירה; אצלנו ברומניה; אצלנו בפולניה (באמריקה), זה הכל ענין של מנהג שמביא כל אחד מן הארץ שממנה הוא בא. אנחנו (געמדת על יד מושיקו) לא פחות יהודים ממכם. - אם תרצו נאם לא תרצו - מולנו יהודים.

(1) (פזמון: כולנו יהודים)

תמונה 3

כל המשתתפים פונים איש לעסקו ששמופיע השוטר ומתחיל להסתובב. מתרוקנת הסמטא, והשוטר נגש לקבוצה הנשארת. רחל יושבת בפתח הבית מקלפת תפוחים)

שוטר:

(למושיקו) אותך עוד לא הקרתי.

מושיקו:

מה פתאום אני? מה אני? קובלן אני? או מה?

מריומה:

מאמת אדון שפטר, מושיקו שלי טוב כמו פבש חולה.

שוטר:

גברת בבקשה; זה לא ענין בשביל בחורות (מריומה מבטוחת מן הקומפלימנט

מסתלקת בעקוד) אני מצטער אני חייבים לחקור את כולם. אין לי ברירה.

גם חורו של קובלן יגיע להחקר.

אז אם אני הולך, ופתאום אני רואה אחד שח שח שח, אז זה סימן כבר שאנחנו עשיתי אותו מת? בחיי אני לא מבין.

מושיקו:

ראית ממה הוא מת?

שוטר:

בטח. היה לו סכין בגב

מושיקו:

(מראה לו) הסכין הזאת?

שוטר:

כן, בדיוק כזאת.

מושיקו:

יש לך מחשבה מי יכול להיות הרוצח?

שוטר:

(מושיקו מסתכל בהתלהבות מסבב. קובלן עובר לאט על הזממה).

(פתאום בקול רם) אצלנו בשכונה יש הרבה אנשים שיש להם יותר מדי דם הם.

גויברג:

(נעצה) למי יש דם הם יותר מדי בשכונה?

קובלן:

(פתאום קופצת ועוצרתו) קזה קובלן.

רחל:

רחל, שבי... .

פלדמן:

נכון! כששוחים הרבה זין, המוח מתבלבל, ופתאום עושים בטכין

מושיקו:

הנדיקו אותי או שאני... .

קובלן:

רחל! תעזבי את החיה הזאת.

פלדמן:

אל תצעק עליה, אתה שומע?

קובלן:

מה יש? היא בתך או במי? ללחוב לי סכין אם אצעק עליה? מה נהיית לי

פלדמן:

אתה בעל-בוס. ראיתם? קודם העירייה עם הפית ועכשיו הוא עם הפת

קובלן:

אתה יודע הרי שאני לא משתמש יותר בסכין, ותפסיק לכתוב על כך.

גויברג:

חה, חה, קובלן כבר לא משתמש בסכין. שמעתם את הבלוף האחרון. (מדגיש כל מלה) הוא לא משתמש כבר בסכין.

קובלן:

אני התחלתי לעבוד בבנין וגמרתי עם השטניות. אתם יודעים למה,

וביחוד רחל יודעת למה. נכון רחל? (רחל מסתובבת במבוכה)

גויברג:

חראו, אחראו את הדון-דואן הזה, עוד לחבר שאתה אתה מל"ו הצגיקים. (קובלן מתחיל להתרחק והשוטר עוצהו)

שוטר:

בא, קובלן, כאן מתחיל להיות עם מסבילך. נכנס לקפה לשחות משהו קר

ובגנתיים אקור גם אותך מעט. (יוצאת החבורה מתפזרת. נשארים רק גויברג ורחל).

גויברג:

את יודעת בודאי מי הרוצח, נכון? כולם יודעים! (רומז לכיוון קובלן)

ואם עוד מסוגלת לסבול לסבול את הספוס הזה מסתובב והוצח מסביבך?

אני רק רוצת שהיה הצח ללא מי היה הרוצח אבל באמת עזייתי רוצה

רחל:

להיות בטוחה, בטוחה ב-100% שלא הוא שדקר.

גויברג:

מספרים עליו שהיה חלל מצוין. היה מחזיק סכין בין השיניים שואג כמו חיה ומתפרץ אל האויב, אבל הוא שכח כנראה שהמלחמה נגמרה.

יאנוש, אני כל כך פוחדת. האם ראית כיצד הוא נהפך פתאום, בין הגע לחנה רעה.

רחל:

נבחר בועד, ונארגן מגביית לתקון הבית.
זהו כל איש חתרום משהו
ונתקן את הבית. בבנין

פלדמן:
קול ג':
קול ב':

פ.ש. שקט. רגע מי יהיה בועד. כל אחד רוצה להצטרף בועד. כל
אחד שפה לא סומך על השני שלא יגנוב את הכסף.

גויברג:

בכוון אני לא סומך על אף אחד.

קול א':

אם אני לא אהיה בועד - איש לא יהיה.

קול ב':

תראו חברים, אנחנו נעשה בחירות. בחירות כמו בממשלה, כמו לפרלמנט
זו ארץ דמוקרטית או לא דמוקרטית?

פלדמן:

זהו, דמוקרטיה.

כולס:

(פזמון דמוקרטיה)

(תוך כדי הפזמון מתבצעת בחירה והתרמת כספים. הבמה מתרוקנת וחושך
יורד, נדלקים פנסים ואורות בחלונות. רחל יוצאת מצד אחד וקזבלן
מגיע מהסמטא)

חמנה 5

קזבלן: רחל!

רחל: (אינה עונה, מסתובבת)

קזבלן: רחל, מה קרה, למה את לא עונה?

רחל: (מאופקת זמן מה, ולפתע) קזה, אני צריכה לדעת למה דקרת את האיש
ההוא.

קזבלן: (בתום) רחל גם את חושבת כך? למה דוקא אני? איך לך כל סיבה לדקור
אותו הוא לא הפריע לי. אני אפילו לא ממיר אותו, איש לא מכיר אותו
בשכונה.

רחל: אז למה מאשימה אותה המשטרה?

קזבלן: מי פעם הייתי כזה מתקוטט תמיד - אבל הפסקתי עם זה. החלשתי לעבוד
לעבוד קשה (ברור) ואת יודעת מדוע? מפני שאני אוהב אותך רחל.

רחל לא תחתן עם קזבלן בעל סכין, אבל עם קזבלן פועל בנין היא
תחתן. (מפטיק) רחל, אני אוהב אותך יותר מן החיים שלי. איך לי
שום דבר שכדאי לי לחימת בגללו חוץ ממך. איך לי בנת ואין לי כלום.

רחל: תראה קזה. אהבה זה לא ביזנס. או שיש אותה או שאין. אי אפשר
להזמין אותה.

קזבלן: את מבינה רחל, שאם תחיי אתי אף פעם לא תחזרתי. אולי אני קצת גם
אבל בפנים יש לי לב טוב. רק אנשים שהם נורא לבד ועצוב להם, ואין
להם בית, יודעים ממש לאהוב.

רחל: אני מבינה אותך כל כך, קזה, אבל בכל זאת לפעמים אהה אתך, אתך
מכלם.

קזבלן: אָהה אָני מבין, אָני פֿשנט אַחר פֿי אָני מַרוקו וְלֹא מַאַרופֿה אוּ מַאַרִיקֶה וְאַחַ כֵּן יוֹדַעַת מַה זֶה מַרוקוֹ? אַת לא יוֹדַעַת בְּלִבֶּנּוּ. מַרוקוֹ זֶה לא אָרֶץ פֿשוטֶה. זֶה הִיחָה מוֹלֶדֶת בְּשִׁבְלֵי בְּדִינֶק מִמוּ אַמְרִיקֶה מַאַרִיקֶה וְרוֹמְנִיֶה לְרוֹמְנִים. זֶה זְכְרוֹנוֹת יְלִדוֹת. הוּאֵי וְאַסְפֵּר לָךְ.

(פזמון: יש מקום) 4

פלדמן: (נכנס פתאום ונעצר) מַה אַתָּם עוֹשִׂים כֵּאן? קִזְבֵּלֶן, אַתָּה עֲזוֹב אֶת רַחֵל. אַנְחֵנו לא רוצים עֵסֶק אַתָּה, אַתָּה נִמְצֵא בְּצִרָה וְאַנְחֵנו נִקְרָאִים, עֲזוֹב אוֹתָה לְבַד.

החל: אַפֵּא! קִזְה עֲדִין לא נֶאֱשָׁם, נִזְה לא נוֹרָא לְעִמּוֹד אַתָּה בְּרַחוּב הַלְדֵּבֶר. פלדמן: (בסקזם) קִזְה - קִזְה - מִתְחִילִים כִּבֵּר בְּפִנּוּי חֶמֶת, הֵחֵן? רטל: אָבֵל... אָבֵא...

פלדמן: לְשִׁתּוֹק!... מַה פֿתָּאוּם אַת מְגִינָה לִי עַל בְּנֵדִיטִים? הֵסְתַּכְלִי לִי יִשְׂרָאֵל לְעֵינַיִם.

רחל: אוּהוּ אָני מְפִירָה אֶת הָעֵינַיִם שְׁלֵךְ. הֵן קִטְנוֹת וְרַעוּת. הַכֵּל מִתְקַלֵּק עַל יָדֶה. אָמֵא חוֹלָה מִתְמוֹטֶטֶת, הַבֵּית הֵנָּה מִתְמוֹטֶטֶת, וְגַם אָנִי אֵינִי לִי עַל מִי לְהַשְׁעֵן וְעוֹמְדָה לִיפּוֹפ... .

פלדמן: אַמְרִיתִי לָךְ לְשִׁתּוֹק אוּ שְׂאָנִי... (מריט ידו)

קזבלן: (מתניב בין שניהם ומחזיק בידו של פלדמן) אַת תְּרִים עֲלֵיהָ זָד, אֲדוֹן פֿלֶדְמָן, אַאָטֶרֶר לְפַעַל בֵּה, וְאִז יֶאֱסֹפוּ אֶת הָעֲצָמוֹת שְׁלֵה יִשְׂרָאֵל לְחוּר הַאוֹטוֹ-זֵבֵל שֶׁל הָעִירִיָּה. אַתָּה אַתָּה לְפִי הַסֵּדֶר... .

פלדמן: זֶה מִמֶּנִּי, זֶה לא עֲנִינֶךָ קִזְבֵּלֶן, אַתָּה אַל תִּתְעַרֵב בְּעֵגְנֵי הַמִּשְׁפָּטָה שְׁלִי זֶה מְרִיבָה מִשְׁפָּחָתִית וְאֵל תִּהְיֶה לִי פֿתָּאוּם הַחֲמֵן הָאֲמִיץ. הֵישׁ לא הַזְמִין אוֹתָךְ (סוֹחֵב עִמוּ אֶת רַחֵל הַחוּצָה)

קזבלן: אֵינִי צוֹרֵךְ, אָנִי שָׂמַח לְהִסְתַּלַּק מִפֶּה - הוֹלֵךְ לְחַפֵּשׂ אֶת הַחֲבֵרָה. (חוסף)

(החברה בבית קפה של צובאבו, מוסיקה רקע, שרלוטה שרה) פזמון יפן) (במשך הסיר קזבלן נכנס ומתחיל לטוות.

שרלוטה מתרפקת על החברה ובעיקר על קזבלן. האור כבה לאט לאט).

תמונה 7

(השכונה באור בקר. סומעים צעקות. דלתו של פלדמן נִקְרַעַת וּפֿלֶדְמָן יוֹצֵא הַחוּצָה פְּרוּעַ בְּפִיז'מָה וְזוּעֵק)

פלדמן: יְהוּדִים, יְהוּדִים, הַכֶּסֶף, הַכֶּסֶף, הַכֶּסֶף - הֵלֶךְ הַכֶּסֶף. (חלונות נפתחים ואנשים יוצאים לסמטא)

מוזיקון: מַה קָרָה אֲדוֹן פֿלֶדְמָן? אֵיזָה כֶּסֶף?

פלדמן: הכסף לתקון הבית נגנב (בעצבות) זו היתה התקנה האחרונה שלנו.
 גויברג: ממזר מי שלח את הכסף
 קול א': מה הולך פה. כל יום פסע חדש. אתמול קדם פה רצח, היום גניסה.
 קול ב': אט המסטרה לא מוצאת, אנחנו צריכים למצא מי זה
 גויברג: כל אחד יודע מי עסה את זה, המסטרה לודעת וגם אתם לודעים צריך רק
 לטניס את התקירה.

קולות: מי? מי עסה? מי מסגל?

גויברג: זה ברור. מי צריך היום לכסף כדי לשלם לעורך דין כדי לצאת זכאי
 במקפט על דקור בן אדם?

קולות: (בטאלה) קזבלון? קזבלון?

גויברג: כל אחד שמע אתמול בלילה את הריב במזן פלדמן וקזבלון זו פשוט נקמה!

קולות: קזבלון גנב, קזבלון גנב

(הרכילות עוברת וכולם עוברים לסדר יומם רק הנשים במקומות ההקזבלונות
 ממשיכות לרכל ולשיר אחסיר הרכילות)
 (סיר הרכילות) 6

תמונה 8

קזבלון חוזר ושומע אין שחושדים בו בגניבה והוא מנסה לברר אצל הנשטם
 מה העינין אך הן טורקות את הדלת בפניו. הוא נשען מזנש וג'וש בכנס
 ונחקל בו).

ג'וש: קזבלון? קזה? קזה, קזבלון (מחבקו) לאן נעלמת כל השנים לאחר המלחמה?

קזבלון: הלו מפקד הפלוגה (מצאיע) שמע, בחיי שאני שמח לראות אותה, מה אתה

עושה כאן? בא לאור תן לראות אותה. מה אתה בקדים? מדי מסטרה?

ג'וש: קזה שיהיה לה ברור שלחו אותי מן המסטרה למקום הזה. ולמה מקרי

רצח וגניבות. חוץ מזה יש פה חשוד שכ-ו-ל-ים חוקדים בו.

קזבלון: ג'וש אתה, חבבי לגשק, אתה באה לחקור אותי מטעם המסטרה. ואתה,

שאתה מכיר אותי, גט אתה מאמין בכל השטגילות שמדברים ומספרים עלי?

ג'וש: (מוציא מכיסו) קזה, זאת הספין שלך? אני זוכר אותה מן המלחמה!

קזבלון: (בצעקה) עזוב אותי, יש מליזן ספינים באלה בעיר, בחיל שהתאש שלי

מתפוצץ כמו בלון (מתרוצץ) מדוע אתם משחקים ביץ כולכם. נו - תגידו

שאני עשיתי זאת תאסרו אותי בשרשרות, תזבילו אותי לבית הסוהר אמל

תפסיקו להסתכל עלי כמו התחלים בשמנת.

ג'וש: מה נשך אותך, מה אתה מתרגש?

קזבלון: מה אתה יודע. האם היית פעם כבר מרוקאי מלוכלך שכל גערה ברחוב מרימה

את האף למעלה כאלו היית פח אשפה מזפתם. ולא סתם גערה, אלא כזאת שאתה

שפכת לפניה אם הלב ונשארך כמו סמרטוט על הרצפה. גרתי פעם בעכוונה,

בחדר קר, לבו לבו, ולא יצאת ממנו כא כל הרחוב היה מטתכל עליך בגבו

פאילל היית חתיכת "דרק".

קִוּוּ מִבֵּין הֵם חוֹשְׁדִים בְּךָ שֶׁאַתָּה גוֹנֵב אֶת כֶּסֶפְךָ, רוֹצֵחַ וּמְבַיֵּא אֶת הַמַּשְׁטֵר
הַמְשַׁטֵּר לַבַּיִת שֶׁלָּהֶם.

ג'וש

זֶה לֹא נִכּוֹן. אַתָּה יוֹדֵעַ שֶׁזֶה הַתְּחִיל הַרְבֵּה לִפְנֵי זֶה. כָּל הַחֲבָרִים
שֶׁלִּי, אֵלֶּה שֶׁהֶצְלַחְתִּי אֶת חַיֵּיהֶם בְּמִלְחָמָה וְיָגֵלוּ שֶׁהֶצִּילוּ אֶת אֲחֵיהֶם
שֶׁלִּי, אִם אֲנִי שׂוֹאֵל אוֹתָם, אֵיזָה אֶחָד מֵהֶם הִזְמִין אוֹתִי. עָמַד לַבַּיִת
שְׁלוֹ? לַבַּיִת שֶׁל הַחֲוָרִים שְׁלוֹ? לְשִׁיֵּעַ אֵיךְ מִבְּגֵן פְּטִיפוֹן, לְעֵבֶת עַל
הַכּוֹרְסָאוֹת הַרְפוּת, שֶׁהֵאֵמַר הַשׁוֹבֵה עִם הַסִּינּוֹר הַלְבָן וְעֵשֶׂת מֵהַ בְּכוֹס
בְּקִיָּה עַל מִפֶּה לְבָנָה. לֹא אֵךְ אֶחָד מֵהַחֲבָרִים שֶׁלִּי לֹא הִזְמִין אוֹתִי.
לָמָּה שְׁקִדְבִלָן הִיָּה טוֹב בְּשֶׁבִיל הַמִּלְחָמָה, אֲבָל הוּא לֹא טוֹב בְּשֶׁבִיל

קזבלן

לְהִזְמִין אוֹתוֹ לְשִׁחֹת מֵהָ... אִם עֲקָשִׁיו נִתְּתָה מִבֵּינָן?
אַתָּה רוֹצֵחַ לְאַסּוֹר אוֹתִי לְקַחֵת אוֹתִי לַמְשַׁטֵּר, אִם בְּבִקְשָׁתְךָ
לִי לֹא אֶקְפָּח בִּי? כֹּה וְכֹה אֲנִי חַי חַיִּים שֶׁל פֶּלֶב, לָמִי בְּכָלֵל אֵי־כַפָּח
אִם קִזְבִּלָן הוּא חַי אִם מֵת? מִי בְּכָלֵל אוֹהֵב אֶת קִזְבִּלָן?

ג'וש

אֵל. תְּהַרְגֵשׁ, זֶה תִּלְבֵּשׁ אֶךְ וְרַק בְּרַךְ בַּחֲוָר.
כֵּן, שִׁמְעֵנוּ כִּבְד, לְהַתְּחִיל הַכָּל מֵהַתְּחִלָּה, מֵהָ
מִדּוּעַ לֹא?

קזבלן

ג'וש

(בְּכַעַס וּבְמַרְוֵרוֹת) לְהִינָּלֵךְ מֵחֵדָשׁ בְּפִלְדֶּלְפִּיָּה אוֹ בְּלוֹגְדוֹן? לְמַחֹק
אֶת הַמְרוֹקָאִי מִקִּזְבִּלָן?
לֹא?

קזבלן

ג'וש

אֵלֶּה מֵהָ?

קזבלן

ג'וש

הֵאֵמַר מֵאוֹךְ הַעֵיִר, תְּכַבּוּד בְּשֵׁדָה, רְחוֹק מִבְּתֵי קֶסֶת, וּפְתוּחוֹת תְּרָאָה
אֵיךְ אַתָּה גַּעֲשֶׂה לְבֵן אָדָם אַחֵר, אַתָּה צָרִיךְ לְבַרוֹךְ מִן הַעֵיִר קִזְבִּלָן
הַמְשַׁטָּאוֹת הָאֵלֶּה מִסוֹפְנוֹת בְּשֶׁבִילֵךְ.

קזבלן

אֲצִיעַ אֶת זֶה קוֹדֵם לְעֲצֵמְךָ. אֲנִי אוֹהֵב מִפְּקֵד פְּלוֹגָה שְׂאוֹמֵר אַחֲרָיו
שׂוֹלֵךְ רֵאשׁוֹן. לֹא שׂוֹלֵחַ אֶת הָאֲחֵרִים.
זֶה מֵה שְׂאֵנִי מְצִיעַ לְךָ, גַּם אֲנִי הוֹלֵךְ לְכַפֵּר. שׂוֹנֵיגוֹ גֵּלֶךְ לְאוֹתוֹ
הַכֶּפֶר.

ג'וש

יֵה חֲבִיבִי, לֹא לְגַבְּבוֹ תְּרַנְבּוּלוֹת - יְגִידוֹ קִזְבִּלָן גַּבְּבוֹ, תִּיעַלֵם
חֲבוּתָה יְגִידוֹ זֶה קִזְבִּלָן עָשָׂה. תְּמִיד יַחְשְׁדוּ בִּי.

קזבלן

וְשׁוֹב אַתָּה אוֹתוֹ פִּלְדֵי. אֲנָשִׁים יְכוּלִים לְטַעוֹת. הֵם אֵיבֹט מִלְּכִיִּים.
אַתָּה תְּרָאָה שְׁעוֹד צְבוּאָה יוֹם וְשָׁנִיגוֹ נֶצַחֵךְ עַל הַעֲרֵב הַזֶּה. תֵּן יָד
וְתַחֲסִיל לְחֵשׁוֹב, אֵהָ?

ג'וש

(אֲחֵרֵי שֶׁגִּיּוֹשׁ יוֹצֵא) לְחֵשׁוֹב... לְחֵשׁוֹב, זֶה מֵה שְׂוֹרֵג אוֹתִי?

קזבלן

(סר את השיר: תורד ממני קזבלן)

תמונה 9

(נויברג הסנדלר יושב בסנדלריה וסופר בלחישות את הכסף, כשקובלן נכנס הוא מנסה להחביא את הכסף)

קובלן: מה אתה מזיע כל כך?
 נויברג: זה... זה לא כלום. זה מעבודה (מתאושש) ובכלל מה איכפת לך, לך מפה, אני לא...
 קובלן: אני פאתי בעיני עבודה.
 נויברג: כן?! אין לי שום עסק איתך, צא מפה! מה שיותר מהר...
 קובלן: (דוחף אותו לפינה) אותי לא זורקים משום מקום. אתה תלוי לי עבודה. זוכר ש'לטני הרבה זמן נתתי לך סכין בשביל שתסדר לי תיק עור בשבילה? אז עכשיו אני רוצה את הסכין.
 נויברג: (גבור) בשביל מה לך סכין. יותר טוב שלא תיקח אותה. אתה מתחיל לשוב?
 קובלן: לא איכפת לך. תן לי את הסכין שלי. (נויברג מנסה לברוח וקובלן תופס אותו) אני יודע אין לך את הסכין שלי. כי היא במשטרה.
 אתה דקרת את האיש ההוא בסכין שלי בשביל שישחדו בי. (נויברג מחיפה קזה שומטו ארצה) תתיבת סמרטוט שבמורה (מתחיל לצאת) רגע, מה ניסית להחביא ממני כשנכנסתי, אה?
 נויברג: שום דבר... אין לך רשות. אתה לא משטרה... אתה.
 קובלן: אתה גמרת לתת לי רשות. מה החבאת ממני (לוחצו לקר) אני יכול לחסל חמישה פמור בלי סכין!!!
 נויברג: (בחרדה) תראה, קח את הכסף. זה הכסף של תיקון הבית. רק רחם עלי...
 קובלן: זה שאתה עוד בחיים, זה מה שאני מרחם עליך. גבלת שבמורה. חור שלוש ימים יפוצצו את הבית. אם לא נתקן אותו מחר. זללה לעבודה;
 (בא לקראת קובלן) קזה, קזה, מריומה זלדה ליד גחמד ובריא פמה שאני מאושר.
 קובלן: מזל טוב! (מחבקו ומסובבו במעגל) מזל טוב מושיקוף! יש לי הפתעה בשבילך לברית מילה של הבן שלך...
 (קובלן שורק לחברה. הם באים מכל מיני חורים. קובלן גותן להם הוראות, מראה להם את הכסף ושולחם לשם ולשם. הם חוזרים עם תומרי בנין, סולמות וצבעים ומתקנים את הבית. השכנים עוזרים להם)

פ ז מ ו נ : ה ע י ר י ה

תמונה עשירית

(מריומה ומושיקו יושבים ומחזיקים בידיהם את התיגוק)
 מריומה: כמה גחמד, כמה מחייר כל היום.
 מושיקו: מחר הברית מילה, כמה יבכה כל היום.
 (מראה מה ש'ארע' אמר)

מריומה הפיט הזה אין לו יום בלי חדשות, כל פן הרבה קרה בו בזמן האחרון.
 מושיקו ראית איך שקזבלן הלך עם המפקד שלו לכפר.
 מריומה ואיך קזבלן, בן פורת יוסף מצא את הפסוק של תיקון ספירת ואיך הוא
 והחברה שלו תקנה את הבית... ופיטר אותנו מנויברג הנגב והרוצח,
 ועכשיו יהיה שקט בשכונתה.
 מושיקו בסך הכל היה שכן טוב וחבל שעזב אותנו.
 מריומה יוחר טוב בשבילו שהלך מפה. הרחובות של יפו זה לא טוב בשבילו.
 טוב שהלך ולקח אתו את רחל. אה אדון פלדמן זה שידגן טוב. אתה
 תראה הם יתחתנו ויגדלו ילדים ויפסיקו עם השטניות.
 פלדמן אמן הנשים רק "יתחתנו ויגדלו ילדים" יש לכן בלאט שלכן.
 מריומה (בכעס) אל תצעק שישן טוב עוד מעט הברית. (למושיקו) איך אקרא
 לו על שם האבא שלך או שלי?
 מושיקו בואי נקרא לו קזבלן, שיהיה... שיהיה גבר כמוהו.
 מריומה אם הבעל אומר קזבלן, שיהיה קזבלן. העיקר שיהיה ברזא ולא יהיה
 איזה לא יוצלח כמוך. (דוחפת אותו בצחוק במרפקה)
 שיר הסיום:

טקס הברית מילה וקטעים שונים משירי המחזה

שירי (אמריקא) ב.ס.ח
 ארמי הכנא
 (א) יאר בית הקנה

- דמעה פ.ק.
1. קזבלן
 2. פאבטן
 3. מה-פא
 4. משה
 5. משה
 6. נישג (רסנא)
 7. ג'וש (עקבו וקזבלן)
 8. פ.ק.
 9. פקת א
 10. פקת ב
 11. פקת ג
 12. פקת ד
 13. פקת ה